

Sygn. akt II K 651/16/P

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze w Krakowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Satora

Protokolant: prot. Michał Lebiest

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie Piotra Niezgody

po rozpoznaniu w dniu 20.12.2016r.

sprawy:

M. T.

c. J. i F. zd. J.

ur. (...) w m. K.

oskarżonej o to, że:

w okresie od (...)r. do dnia (...) r. w Krakowie, woj. małopolskiego, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonywała obrotu towarami w postaci odzieży, butów, torebek, pasków i okularów, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi różnych firm, z czego uczyniła sobie stałe źródło dochodu, a w tym:

- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi Chanel swetrami w ilości 5 sztuk, koszulkami w ilości 5 sztuk, koszulką i spodniami stanowiącymi jeden komplet, dressem w ilości 1 sztuki, butami w ilości 12 par, klapkami w ilości 14 par, torebkami w ilości 12 sztuk i okularami w ilości 7 sztuk, na szkodę C. S.,
- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi Louis Vuitton torebkami w ilości 3 sztuk, torebkami w ilości 3 sztuk oraz paskiem w ilości 1 sztuki, na szkodę L. M.,
- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi GUCCI torebkami w ilości 2 sztuk, bluzkami w ilości 2 sztuk i okularami w ilości 3 sztuk, na szkodę G. G. S.p.A.,
- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi Burberry torebkami w ilości 2 sztuk, bluzką w ilości 1 sztuki, koszulami w ilości 2 sztuk, spodniami dresowymi w ilości 1 sztuki, koszulkami w ilości 4 sztuk i portfelem w ilości 1 sztuki, na szkodę Burberry (...),
- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi ARMANI torebkami w ilości 6 sztuk, kompletu dresowego w ilości 1 sztuki, koszuli w ilości 4 sztuk, koszulek z krótkim rękawem w ilości 3 sztuk, bluz w ilości 3 sztuk, bluzek w ilości 5 sztuk i paska w ilości 1 sztuki, na szkodę G. A. S.p.A.,
- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi Lacoste czapeczka w ilości 1 sztuki, swetrem w ilości 1 sztuki, paskiem w ilości 1 sztuki i t-shertami w ilości 2 sztuk, na szkodę (...) S.A.,
- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi Calvin Klein kurtkami w ilości 5 sztuk, bluzkami w ilości 4 sztuk, bluzą z kapturem w ilości 1 sztuki i paskiem w ilości 1 sztuki, na szkodę C. T. (...),

- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi Hugo Boss bluzką w ilości 1 sztuki, koszulą w ilości 1 sztuki, paskiem w ilości 3 sztuk i portfelem w ilości 1 sztuki, na szkodę (...) & Co.KG,
- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi BULGARI okularami w ilości 3 sztuk, na szkodę B. (...) p.A.,
- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi Dior okularami w ilości 2 sztuk, torebka w ilości 1 sztuki i portfelem w ilości 1 sztuki, na szkodę C. C.,
- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi Yves Saint Laurent butami w ilości 1 pary oraz portfelami w ilości 2 sztuk, na szkodę (...) S.A.S.,
- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi Dolce & Gabbana portfelem w ilości 1 sztuki, koszulkami w ilości 2 sztuk, kurtką w ilości 1 sztuki, koszulką z krótkim rękawem w ilości 1 sztuki, okularami w ilości 2 sztuk, paskiem w ilości 3 sztuk i butami w ilości 1 pary, na szkodę D. & G. S.r.l.,
- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi PRADA butami w ilości 3 par, okularami w ilości 1 sztuki, portfelem w ilości 1 sztuki oraz torebką w ilości 1 sztuki, na szkodę (...) S.A.,
- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi Versace bluzkami w ilości 3 sztuk, na szkodę G. V. S.P.A.,
- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi Tommy Hilfer koszulkami w ilości 3 sztuk, czapeczką w ilości 1 sztuki i paskiem w ilości 1 sztuki, na szkodę T. L. LLC,
- oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi Ralph Lauren kurtką w ilości 1 sztuki i koszulami w ilości 2 sztuk, na szkodę (...) P./ (...) Company L.P.,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 12 kk

I. oskarżoną M. T. uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia, stanowiącego występki z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 12 kk i za czyn ten na mocy art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej, przy zastosowaniu art. 37a kk, wymierza oskarżonej karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

II. na mocy art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonej nawiązki w wysokości po 400 (czterysta) złotych na rzecz oskarżycieli posiłkowych (...) S.A., L. M., B. (...) p.A., Burberry (...), C. C., D. & G. S.r.l., (...) S.A., G. V. S.P.A., T. L. LLC, (...) P./ (...) Company L.P.;

III. na mocy art. 44 § 1 kk i art. 306 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi przedmiotów opisanych szczegółowo w wykazach dowodów rzeczowych na k. 11 (tom I) pod poz. 1-7, na k. 79 (tom I) pod poz. 1-16, na k. 388 (tom II) w całości, przechowywanych w magazynie depozytowym Urzędu Celnego w Krakowie;

IV. na mocy art. 627 kpk zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżycieli posiłkowych, tj. spółki (...) S.A., L. M., B. (...) p.A., Burberry (...), C. C., D. & G. S.r.l. (...) S.A., G. V. S.P.A., T. L. LLC, (...) P./ (...) Company L.P. oraz spółki (...) kwoty po 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. na zasadzie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt IIK 651/16/P

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 grudnia 2016 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. T. od 2010 roku prowadziła działalność gospodarczą polegającą na handlu damską odzieżą na terenie Centrum Handlowego (...) w K., gdzie posiadała w jego budynku nr II stoisko w postaci zamykanego kiosku, oznaczone numerem (...). W jej prowadzeniu sporadycznie pomagał M. T. jej zięć P. G.. W towar M. T. zaopatrywała się w różnych miejscach, w szczególności w okolicach Warszawy oraz Łodzi, dokąd jeździła po niego samochodem.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. T. k. 370, k. 395, k. 407, zeznania świadka P. G. k. 402/

W (...)roku M. T. nabyła towar, na którym widniały znaki towarowe następujących producentów odzieży: Lacoste S.A., Louis Vuitton Malletier, Bulgari S.p.A., Burberry Limited, Christian Dior Couture, Dolce & Gabbana Trademarks S.r.l., Prada S.A., Gianni Versace S.P.A., Tommy Hilfiger Licensing LLC, The Polo/Lauren Company L.P., Chanel Sarl, Guccio Gucci S.p.A., Giorgio Armani S.p.A., Calvin Klein Trademark Trust, GmbH & Co.KG, Yves Saint Laurent S.A.S. Część wymienionych produktów została zakupiona w miejscach, w których M. T. zwykle zaopatrywała swoje stoisko, a część z nich została wręczona jej przez członków rodziny, którzy zakupili te wyroby za granicą. M. T. handlowała przedmiotowym towarem na swoim stoisku w Centrum Handlowym (...).

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. T. k. 370, k. 395, k. 407/

Cena oferowanych przez M. T. towarów wynosiła około 30 złotych za koszulki, około 40 złotych za paski i około 50 złotych za bluzki.

/Dowód: zeznania świadka P. G. k. 402/

Do Izby Celnej w Krakowie wpłynął donos z dnia (...) roku, z którego treści wynikało, że na stoisku nr (...)w drugim budynku Centrum Handlowego (...) sprzedawane są podrobione towary firmy odzieżowej „Armani”.

/Dowód: donos k. 5a/

W związku z tym, w dniu (...) o godzinie 9:50 funkcjonariusze Izby Celnej w Krakowie A. P., A. K. i M. K. przeprowadzili czynności kontrolne w drugim budynku Centrum Handlowego (...) przy ul. (...) w K., na stoisku nr (...). Na miejscu wykonywania czynności zastali M. T., która udostępniła funkcjonariuszom stoisko. W wyniku kontroli ujawniono odzież bez żadnych znaków towarowych, jak i odzież opatrzoną zastrzeżonymi znakami towarowymi, w postaci:

- 12 sztuk torebek ze znakiem słowno – graficznym Chanel,
- 14 par kłapek ze znakiem słowno – graficznym Chanel,
- 2 sztuki torebek ze znakiem słowno – graficznym Louis Vuitton,
- 3 pary kłapek ze znakiem słowno – graficznym Louis Vuitton,
- 2 sztuki torebek ze znakiem słowno – graficznym Gucci,
- 2 sztuki torebek ze znakiem słowno – graficznym Burberry,
- 5 sztuk torebek ze znakiem słowno – graficznym Armani.

Towary te charakteryzowały się niską jakością wykonania oraz niską jakością materiału użytego do ich produkcji, nie posiadały metek z krajem pochodzenia ani wszywek, nie były pakowane w opakowania jednostkowe, co sugerowało, że są to towary podrobione.

/Dowód: zeznania świadka A. P. k. 390, protokół czynności kontrolnych k. 1-2, pokwitowanie k. 6-10, protokół oględzin k. 12-18, kserokopie zdjęć k. 201-231/

W dniu 10 sierpnia 2015 roku do Izby Celnej w Krakowie wpłynął kolejny donos dotyczący handlowania podrobionym towarem na stoisku nr (...) w drugiej hali Centrum Handlowego (...).

/Dowód: donos k. 76a/

Wobec tego w dniu (...) roku o godzinie 9:30 funkcjonariusze Izby Celnej w K. M. B., G. W. oraz R. S. przeprowadzili kolejną kontrolę stoiska nr (...) w centrum Handlowym (...) drugi budynek w K. przy ul. (...). Na stoisku obecny był wówczas zięć M. T. P. G., który zastępował właścicielkę, ta bowiem wówczas miała wizytę u lekarza. W trakcie kontroli na miejscu zjawiała się M. T.. W wyniku przeprowadzonych czynności w części magazynowej na zapleczu stoiska ujawniono odzież opatrzoną następującymi znakami towarowymi:

- Lacoste: czapeczka 1 sztuka, sweter 1 sztuka, pasek 1 sztuka, t-shirt 2 sztuki,
- Calvin Klein: kurtka 5 sztuk, bluzka 4 sztuki, bluza z kapturem 1 sztuka, pasek 1 sztuka,
- Armani: komplet dresowy 1 sztuka, torebka 1 sztuka, koszula 4 sztuki, koszulka z krótkim rękawem 3 sztuki, bluza 3 sztuki, bluzka 5 sztuk, pasek 1 sztuka,
- Louis Vuitton: torebka 1 sztuka, pasek 1 sztuka,
- Hugo Boss: bluzka 1 sztuka, koszula 1 sztuka, pasek 3 sztuki, portfel 1 sztuka,
- Bulgari: okulary 3 sztuki,
- Dior: okulary 2 sztuki, torebka 1 sztuka, portfel 1 sztuka,
- YSL: buty 1 para, portfel 2 sztuki,
- Dolce & Gabbana: portfel 1 sztuka, koszulka 2 sztuki, kurtka 1 sztuka, koszula z krótkim rękawem 1 sztuka, okulary 2 sztuki, pasek 3 sztuki, buty 1 para,
- Prada: torebka 1 sztuka, portfel 1 sztuka, okulary 1 sztuka, buty 3 pary,
- Versace: bluzka 3 sztuki,
- Gucci: bluzka 2 sztuki, okulary 3 sztuki,
- Tommy Hilfiger: koszula 3 sztuki, czapeczka 1 sztuka, pasek 1 sztuka,
- Ralph Lauren: kurtka 1 sztuka, koszula 2 sztuki,
- Burberry: bluzka 1 sztuka, koszula 2 sztuki, spodnie dresowe 1 sztuka, koszulka 4 sztuki, portfel 1 sztuka,
- Chanel: sweter 5 sztuk, komplet koszulka i spodnie 1 sztuka, dres 1 sztuka, koszulka 5 sztuk, okulary 7 sztuk, buty 12 par.

Przedmiotowy towar charakteryzował się niską jakością wykonania i materiału użytego do jego produkcji, co sugerowało, iż nie jest on oryginalny. Niektóre z ujawnionych przedmiotów nie posiadały także metek ze sposobem konserwacji oraz krajem pochodzenia.

/Dowód: protokół z czynności kontrolnych k. 71-72, protokół przeszukania k. 73-75, pokwitowanie k. 77-78, protokół oględzin k. 80-200, kserokopie zdjęć k. 201-231/

Graficzne znaki towarowe Chanel SARL z siedzibą w G. S. Dolce & Gabbana z siedzibą w M. W. Christian Dior Couture SA z siedzibą w P. F., Gianni Versace SPA z siedzibą w M. W., Tommy Hilfiger Licensing LLC z siedzibą w N. Z. Prada SA z siedzibą w L., The Polo/Lauren Company L.P. z siedzibą w N. S. Z. Louis Vuitton Malletier (societe anonyme) z siedzibą w P., F., Burberry Limited z siedzibą w L., W. B. Bulgari S.p.A. z siedzibą w R., W., Guccio Gucci S.p.A. z siedzibą w M., W. oraz L. z siedzibą w P., F. stanowią zarejestrowane znaki towarowe, podlegające ochronie. Każdy z wymienionych znaków towarowych obejmuje prawem ochronnym rodzaje towarów, które były oferowane do sprzedaży przez M. T..

/Dowód: dokumentacja patentowa k. 247-252, k. 298-335, k. 344/

Żaden z ujawnionych w toku kontroli z dni (...) roku i (...) roku artykułów nie został wyprodukowany przez producentów, których znaki graficzne na nich widnieją.

/Dowód: zeznania świadka A. P. k. 390, protokół czynności kontrolnych k. 1-2, protokół z czynności kontrolnych k. 71-72, protokół przeszukania k. 73-75, protokół oględzin k. 12-18, protokół oględzin k. 80-200, kserokopie zdjęć k. 201-231/

Oskarżona M. T. ma 67 lat, jest mężatką, ma dwójkę pełnoletnich dzieci, wykształcenie wyższe, pobiera emeryturę w wysokości około 920 złotych miesięcznie, na jej utrzymaniu pozostaje niepracujący mąż, posiada majątek w postaci udziału w wysokości 1/2 części w nieruchomości o pow. 9 arów zabudowanej domem mieszkalnym, nie była dotychczas karana. Nie była leczona psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie. Do stycznia 2016 roku prowadziła własną działalność gospodarczą w zakresie handlu odzieżą.

/Dowód: karta karna k. 371, dane osobopoznawcze k. 406-407, kopia zeznania podatkowego PIT 36 za rok 2014 k. 376-379, kopia zeznania podatkowego PIT 28 za 2014 roku PIT k. 380-384, informacja o dochodach k. 385-386)

Przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że działalność prowadzi od 2010 roku, handluje tylko na terenie Centrum Handlowego (...) w K.. Stoisko prowadzi sama, czasem pomaga jej w tym zięć. Ujawniony na stoisku towar jest jej własnością, kupowała go osobiście w różnych miejscach, głównie w okolicach W. i Ł.. Przed zakupem nie sprawdzała znaków towarowych na odzieży. Część towaru uzyskała od członków rodziny, którzy nabyli go podczas wakacji za granicą. Odzieżą opatrzoną podrobionymi znakami towarowymi zaczęła handlować w maju 2015 roku, nie pamięta jednak dokładnej daty.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w pełnym zakresie. Jej przyznanie się do winy nie budziło wątpliwości, albowiem fakt oferowania przez nią do sprzedaży towarów opatrzonych zastrzeżonymi znakami towarowymi został potwierdzony w drodze dowodów z protokołów czynności kontrolnych, protokołu przeszukania, protokołów oględzin, pokwitowań, kserokopii fotografii, dokumentacji patentowej oraz zeznań świadka A. P.. W sprawie nie zostały ujawnione żadne okoliczności lub środki dowodowe poddające w wątpliwość twierdzenia oskarżonej co do czasokresu, w którym przedmiotem jej działalności handlowej objęte były artykuły opatrzone zarejestrowanymi znakami towarowymi, bądź co do miejsca, w jakim oskarżona nimi handlowała. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonej zostały nadto potwierdzone treścią zeznań świadka J. G., który podał, że oskarżona prowadziła działalność wyłącznie w Centrum Handlowym (...) w K..

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadka J. G.. Świadek ten jest osobą najbliższą dla oskarżonej, w związku z czym do jego depozycji należało podejść ze szczególną ostrożnością, miał on bowiem powody by

zeznawać na korzyść oskarżonej, aby ta uniknęła kary. Pomimo tego J. G. zeznawał szczerze, przyznał bowiem, że na stoisku jego teściowej widział odzież ze znakami towarowymi np. Chanel. Relacja świadka w całej rozciągłości korespondowała z wyjaśnieniami oskarżonej co do miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, jej przedmiotu oraz źródeł zaopatrzenia stoiska. Z kolei w zakresie opisu wydarzeń z dnia (...) roku jest ona zbieżna z treścią dokumentów w postaci protokołów przeszukania i czynności kontrolnych.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka A. P.. Świadek ten jest funkcjonariuszem Izby Celnej, którzy na stoisku należącym do oskarżonej wykonywał czynności służbowe, wobec czego nie miał on żadnych powodów by zeznawać na jej niekorzyść. Co do wydarzeń z dnia (...) roku, dokonanych wówczas czynności kontrolnych i ich wyników jego zeznania korelują z treścią protokołu czynności kontrolnych, protokołu oględzin oraz pokwitowania.

Za wiarygodne sąd uznał dowody z dokumentów w postaci protokołów czynności kontrolnych (k. 1-2, k. 71-72), protokołu przeszukania (k. 73-75), pokwitowań (k. 6-10, k. 77-78), protokołów oględzin (k. 12-18, k. 80-200), kserokopii fotografii (k. 201-231), dokumentacji patentowej (k. 247-252, k. 298-335, k. 344), karty karnej (k. 371), kopii zeznań podatkowych (k. 376-379, k. 380-384) oraz informacji o dochodach (k. 460). Ich autentyczność i prawdziwość zawartych w nich oświadczeń nie była kwestionowana przez żadną ze stron, również Sąd, działając z urzędu, nie dopatrywał się jakichkolwiek względów mogących przemawiać za obniżeniem ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd zważył, co następuje:

M. T. została oskarżona o to, że w okresie od (...)roku do dnia (...)roku w K. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonywała obrotu towarami w postaci odzieży, butów, torebek, pasków i okularów, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi różnych firm, z czego uczyniła sobie stałe źródło dochodu, to jest o przestępstwo z art. 301 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 12 k.k..

Na mocy art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej odpowiedzialności karnej podlega ten, kto, w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, zarejestrowanym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami. Stosownie do art. 305 ust. 3 tej ustawy surowszej odpowiedzialności podlega sprawca, który uczynił sobie z popełnienia przestępstwa określonego w ust. 1 stałe źródło dochodu albo dopuszcza się tego przestępstwa w stosunku do towaru o znacznej wartości. Wprowadzeniem do obrotu jest przekazanie przez producenta lub importera po raz pierwszy do obrotu towarów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym (Uchwała Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2005-05-24, I KZP 13/05). Znamię "oznaczać" należy interpretować przy uwzględnieniu art. 154 ustawy Prawo własności przemysłowej, w którym, jako sposób korzystania ze znaku towarowego wymienione zostały takie czynności jak umieszczanie znaku na towarach objętych prawem ochronnym lub ich opakowaniach, umieszczanie znaku na dokumentach, posługiwanie się nim w celu reklamy. Przez oznaczanie należy też rozumieć przerabianie, podrabianie lub usuwanie, w tym częściowe, istniejących znaków (por. wyr. SA w Katowicach z 5.1.2011 r., II AKA 382/10, L.). Dla spełnienia tego znamienia wystarczające jest, by pomiędzy towarem a znakiem był tworzony "związek pojęciowy" (asocjacja). Przez dokonywanie obrotu należy rozumieć wszelkie czynności polegające na wprowadzaniu do obrotu lub dokonywania dalszego obrotu na podstawie umowy sprzedaży, ale także umów zamiany, darowizny, najmu, dostawy, dzierżawy, użyczenia, leasingu itp. Sąd Najwyższy wskazał, że przez "dokonywanie obrotu" należy rozumieć każdy etap obrotu towarem określonym w art. 305 ust. 1 Ustawy prawo własności przemysłowej (wyr. z 19.4.2012, III KK 53/12, L.).

Definicja legalna znaku towarowego zawarta została w art. 120 ust. 1 i 2 ustawy Prawo własności przemysłowej. Zgodnie z tymi przepisami, znakiem towarowym może być każde oznaczenie, które można przedstawić w sposób graficzny, jeżeli oznaczenie takie nadaje się do odróżnienia towarów jednego przedsiębiorstwa od towarów innego przedsiębiorstwa, w szczególności wyraz, rysunek, ornament, kompozycja kolorystyczna, forma przestrzenna, w tym forma towaru lub opakowania, a także melodia lub inny sygnał dźwiękowy. Z kolei przez podrobiony znak towarowy,

stosownie do definicji określonej w art. 120 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo własności przemysłowej, rozumie się użyte bezprawnie znaki identyczne lub takie, które nie mogą być odróżnione w zwykłych warunkach obrotu od znaków zarejestrowanych, dla towarów objętych prawem ochronnym. Z kolei towarami, w myśl art. 120 ust. 3 pkt 2 powołanej ustawy, są w szczególności wyroby przemysłowe, rzemieślnicze, płody rolne oraz produkty naturalne, zwłaszcza wody, minerały, surowce, a także, z zastrzeżeniem art. 174 ust. 3, usługi. Dla przyjęcia, że sprawca z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu nie jest konieczne, aby przestępstwo było dla sprawcy jedynym lub głównym środkiem utrzymania bądź stanowiło istotny element w strukturze jego dochodów (por. SN, por. np. post. SN z 13.2.2008 r. (III KK 369/07, OSNK 2008, Nr 6, poz. 46). Stałość dochodu oznacza pewną powtarzalność jego uzyskiwania, w związku z czym w doktrynie przyjmuje się co do zasady, iż dla spełnienia tego znamienia konieczne jest co najmniej trzykrotne popełnienie przestępstwa, tylko w taki sposób uzyskany z niego dochód może być uznany za „stały”, „regularny”, co stanowi przeciwstawność dochodu „incydentalnego” lub „jednorazowego”.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że swoim zachowaniem oskarżona wypełniła wszystkie znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 304 ust. 1 i 3 ustawy prawo własności przemysłowej. Ujawnione w wyniku czynności kontrolnych podjętych przez funkcjonariuszy Izby Celnej w Krakowie w dniach (...) roku i (...) roku na stoisku oskarżonej przedmioty (odzież, buty, torebki, paski i okulary) stanowiły wyroby przemysłowe, a zatem były objęte wyżej przytoczoną definicją towaru. Przedmiotowy towar oskarżona oferowała do sprzedaży detalicznej, a więc dokonywała nim obrotu w rozumieniu art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej. Produkty oznaczone były znakami towarowymi identycznymi z zarejestrowanymi znakami towarowymi pokrzywdzonych producentów odzieży, co sprawiało, że konsumenci nie byli w stanie w zwykłych warunkach obrotu, podczas dokonywania zakupów na stoisku prowadzonym przez oskarżoną, odróżnić ich od zarejestrowanych znaków towarowych producentów markowej odzieży. Za trafnością takiej oceny przemawia jednoznacznie dokumentacja fotograficzna oraz treść dokumentów w postaci protokołów oględzin rzeczy, w porównaniu z formami słowno – graficznymi znaków towarowych zastrzeżonych na rzecz pokrzywdzonych spółek, odzwierciedlonymi w ujawnionej na rozprawie głównej dokumentacji patentowej. Dowód z dokumentacji patentowej nie pozostawia wątpliwości, że wszystkie znaki towarowe, które widniały na towarze ujawnionym na stoisku oskarżonej, zostały zarejestrowane i jako takie podlegały ochronie na mocy przepisów ustawy Prawo własności przemysłowej. Nadto poszczególnymi prawami ochronnymi objęte były rodzaje towarów odpowiadające tym towarom, którymi obrót prowadziła oskarżona.

Uwzględniając okoliczności faktyczne sprawy, wynikające m. in. z treści wyjaśnień oskarżonej, nie budzi wątpliwości, że M. T. z dokonywania obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi uczyniła sobie stałe źródło dochodu. Towary takie oferowane były przez oskarżoną do sprzedaży w każdym dniu roboczym od nieustalonego dnia (...) roku do (...) roku. Każda zawarta umowa sprzedaży generowała na rzecz oskarżonej dochód. Mając na uwadze długotrwałość tego procederu i fakt, że w jego trakcie do zawierania umów sprzedaży dochodziło każdego dnia, uzyskiwany przez oskarżoną dochód wypełniał zniamię stałości. Ustaleniu takiemu nie stoi na przeszkodzie uzyskiwanie przez oskarżoną dochodu także z innych źródeł, to jest z emerytury oraz z tej części jej działalności gospodarczej, która nie polegała na sprzedaży odzieży oznaczonej podrobionymi znakami towarowymi, jak bowiem zaznaczono już wyżej, dla uznania dochodu za stały nie jest wymagane nawet to, aby stanowił on w strukturze dochodów oskarżonej istotny element.

Podejmując się wyżej opisanych zachowań oskarżona działała umyślnie, przynajmniej z zamiarem wynikowym. Chociaż, jak stwierdziła w swoich zeznaniach, nie sprawdzała znaków towarowych widocznych na sprzedawanej odzieży i galanterii, to jednak wiedziała, że się tam one znajdują. Do wiedzy powszechnej należy przy tym fakt, iż są to znaki znanych producentów odzieży, z całą pewnością wiedzę taką posiadała też oskarżona, jako osoba zajmująca się zawodowo, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, sprzedażą damskiej odzieży. Jednocześnie oskarżona miała świadomość, że jej towar jest niskiej jakości, na co jednoznacznie wskazywały ceny, po jakich oferowała go do sprzedaży. Tym samym, nawet jeśli oskarżona istotnie nie sprawdzała, czy przedmiotowe znaki towarowe były znakami zarejestrowanymi, to co najmniej dopuszczała możliwość, że uczestniczy w obrocie przedmiotami, na których widnieją podrobione, zarejestrowane znaki towarowe, tym samym godząc się na popełnienie przestępstwa. Bez

cienia wątpliwości stopień świadomości oskarżonej co do prawdopodobieństwa podrobienia znaków towarowych na posiadanych przez nią artykułach musiał znacznie zwiększyć się po dniu (...) roku, kiedy to funkcjonariusze Izby Celnej zakwestionowali i zatrzymali część asortymentu.

Wobec powyższego, oskarżona wypełniła wszystkie znamiona przedmiotowe i podmiotowe przestępstwa kwalifikowanego z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy Prawo własności przemysłowej.

Stosownie do art. 12 k.k. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego. Dyspozycja tego przepisu wypełniona została przez oskarżoną w stosunku do wyżej opisanych jej zachowań, których dopuściła się w okresie od nieustalonego dnia (...) roku do (...) roku. Działania polegające na obrocie towarami opatrzonymi podrobionymi znakami towarowymi oskarżona podejmowała w tym okresie niemalże każdego dnia, co bez wątplenia stanowi krótki okres czasu w rozumieniu powołanego przepisu, nie przekracza on bowiem rozsądnych granic jedności zachowania. Oskarżona działała ze z góry powziętym zamiarem, albowiem już zaopatrując się w maju 2015 roku w podrobione wyroby, miała na celu ich dalszą sprzedaż. W konsekwencji wszystkie jednostkowe zachowania M. T., podjęte pomiędzy miesiącem (...) roku, a (...) roku, polegające na oferowaniu do sprzedaży artykułów ze sfalszowanymi znakami towarowymi, stanowią jeden czyn zabroniony.

Czyn oskarżonej należało uznać za zawiniony. Jest ona osobą dorosłą, a jej poczytalność nie budzi wątpliwości. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wyklucza możliwość przyjęcia, iż działała ona w jakiegokolwiek nadzwyczajnej sytuacji motywacyjnej, zaś podstawowy i powszechnie wiadomy charakter naruszonych zakazów oraz fakt zawodowego zajmowania się obrotem damską odzieżą, wyłączają wszelkie wątpliwości, co do jej świadomości w zakresie bezprawności czynu. Wszystko to sprawia, że oskarżona powinna i mogła zachować się zgodnie z odpowiednią normą prawną, a zatem przypisanie jej wyżej wskazanego czynu jest w pełni uzasadnione. Czyn oskarżonej był też karalny z mocy art. 305 ust. 1 i 3 ustawy Prawo własności przemysłowej oraz karygodny, to jest społecznie szkodliwy w stopniu większym niż znikomy.

Podsumowując, oceniane zachowania oskarżonej zostały zakwalifikowane przez Sąd jako przestępstwo z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 12 k.k.

Co do wymiaru kary:

Czyniąc rozważania nad wymiarem kary Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 k.k.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżoną Sąd miał na względzie przesłanki wymienione w art. 115 § 2 k.k. Oskarżona prowadziła działalność gospodarczą polegającą w głównej mierze na sprzedaży odzieży nieopatrzonej jakimikolwiek znakami towarowymi, która stanowiła większość jej asortymentu. Artykuły podrobione stanowiły przy tym w znacznej mierze drobne przedmioty w postaci pasków, portfeli, okularów, torebek czy koszulek. Działalność oskarżonej nie miała więc rozległego rozmiaru, a w związku z czym wyrządzona producentom oryginalnej odzieży szkoda nie była wysoka. W rezultacie sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz wysokość wyrządzonej szkody, a nadto postać zamiaru, z jakim działała sprawczyni (zamiar ewentualny), stanowiły okoliczności obniżające stopień społecznej szkodliwości czynu. Z drugiej jednak strony Sąd uwzględnił, że oskarżona jednym czynem wyrządziła szkodę aż 16 pokrzywdzonym, co prowadzi do zwiększenia tego stopnia. Ważąc powyższe okoliczności Sąd uznał stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej za nieznaczny.

Znacznym był natomiast stopień winy oskarżonej. Na stopień zawinienia wpływają wszelkie okoliczności, które decydują o zakresie swobody sprawcy w wyborze i realizacji zachowania zgodnego z prawem, a w tym możliwość rozpoznania znaczenia czynu, możliwość podjęcia decyzji zgodnej z prawem i możliwość faktycznego sterowania swoim postępowaniem. W sprawie nie ujawniły się okoliczności ograniczające w jakimkolwiek stopniu zdolność oskarżonej do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżona nie działała też w warunkach błędu lub atypowej sytuacji motywacyjnej. Jedynym czynnikiem, który w pewnym, aczkolwiek

ograniczonym zakresie, usprawiedliwiało zachowanie oskarżonej, była jej motywacja polegająca na potrzebie uzyskania środków utrzymania, z uwagi na pobieranie niewysokiej emerytury. Ograniczony zakres oddziaływania tego czynnika na stopień winy wynika jednak z faktu, że oskarżona mogła środki te uzyskiwać w ramach prowadzonej zgodnie z prawem działalności gospodarczej, co też do maja 2015 roku czyniła. Szczególnie istotną okolicznością, która w sposób fundamentalny wpłynęła na zwiększenie stopnia winy oskarżonej, jest zignorowanie przez nią wyników pierwszej kontroli, która miała miejsce w dniu (...) roku i dalsze oferowanie do sprzedaży towarów opatrzonych podrobionymi znakami towarowymi aż do (...) roku.

Uznając oskarżoną M. T. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, Sąd wymierzył jej, na mocy art. 305 ust. 3 ustawy Prawo własności przemysłowej przy zastosowaniu art. 37a k.k., karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych. Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie stwierdzony nieznaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, jak również dotychczasowy sposób życia oskarżonej, a w szczególności fakt, że czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania stanowi jej pierwszy konflikt z prawem, co, przy uwzględnieniu wieku oskarżonej, świadczy o zinternalizowaniu przez nią norm prawnych i społecznych. Okolicznością łagodzącą dla wymiaru kary była także postawa oskarżonej w toku postępowania karnego, a mianowicie przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy i złożenie wyczerpujących wyjaśnień. Z kolei okolicznością obciążającą jest znaczny stopień winy. Przewaga okoliczności łagodzących sprawia, iż oskarżona zasługuje na dobrodziejstwo przewidziane w art. 37a k.k. i wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju niż przewidziana w art. 305 ust. 3 ustawy Prawo własności przemysłowej kara pozbawienia wolności. W realiach niniejszej sprawy orzeczenie kary pozbawienia wolności byłoby nazbyt surową reakcją, nieadekwatną w świetle okoliczności łagodzących, a zwłaszcza nieznacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu. Ustalając ilość stawek dziennych grzywny Sąd kierował się wyżej opisanymi okolicznościami mającymi wpływ na wymiar kary. Natomiast w obliczu dyrektyw określonych w art. 33 § 3 k.k., ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę fakt, że oskarżona uzyskuje stały dochód w postaci emerytury, do niedawna prowadziła też działalność gospodarczą, która przynosiła jej dodatkowe dochody, a także posiada majątek w postaci udziału w nieruchomości, z drugiej zaś strony jej ograniczone możliwości zarobkowe wynikające z osiągnięcia wieku emerytalnego oraz konieczność ponoszenia wydatków na ochronę zdrowia. W ocenie Sądu warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonej uzasadniają ustalenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny na 30 złotych.

Zdaniem Sądu oskarżona nie jest osobą zdemoralizowaną, która przejawia lekceważenie norm prawnych i społecznych. Popełnienie przestępstwa stanowi incydentalne, jednorazowe wydarzenie w jej życiu. Wobec tego kara grzywny w orzeczonym wymiarze będzie wystarczająca dla realizacji zapobiegawczych i wychowawczych celów kary w stosunku do oskarżonej, albowiem spełni ona swoją funkcję w zakresie wzmocnienia przejawionych przez nią społecznie pożądanых postaw i wyeliminowania zachowań niepożądanych, które, jako zagrożone rzeczywistą sankcją karną, uznane zostaną przez nią za nieopłacalne. Jednocześnie podlegająca wykonaniu kara grzywny stanowić będzie dla oskarżonej, w przeciwieństwie do np. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, realną, bo natychmiast i bezwarunkowo wykonalną sankcję, a tym samym przyczyni się do skuteczniejszej realizacji celów kary. Jednocześnie tak ukształtowana kara nie przekracza stopnia winy oskarżonej. Będzie ona stanowić również wyraźny sygnał dla społeczeństwa, że sprawy przestępstw skierowanych przeciwko dobrom prawnym w postaci interesów osób uprawnionych do ochrony znaku towarowego, nie pozostają bezkarni.

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej środki kompensacyjne w postaci nawiązek na rzecz pokrzywdzonych, którzy złożyli przez swojego pełnomocnika stosowne wnioski, to jest (...) S.A., L. M., B. (...).p.A., B. (...), C. C., D. & G. S.r.l., (...) S.A., G. V. S.P.A., T. L. LLC oraz (...) P./ (...) Company L.P. w wysokości po 400 złotych. Przestępstwem, za które oskarżona została skazana, wyrządzono pokrzywdzonym szkodę, orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. byłoby jednak nazbyt utrudnione. Jak stwierdził Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 5 stycznia 2011 roku sygn. II Aka 382/10 „Skutki zjawisk rynkowych wywołanych naruszeniem prawa do znaku towarowego określane są jako szkody polegające na dyskredytacji uprawnionego, zdezorientowaniu konsumentów i wprowadzeniu na rynek stanu niepewności, a w rezultacie osłabieniu wizerunku marki i renomy przedsiębiorstwa, osłabieniu zdolności odróżniania znaku i osłabieniu popytu na produkty oznaczone

takim znakiem. Szkody mogą obejmować konieczność ponoszenia dodatkowych wydatków na reklamę, wyjaśnienie sytuacji rynkowej i koszty eliminowania następstw powstałego stanu rynkowego spowodowanego ujawnieniem tzw. podróbek”. Taki rodzaj szkody sprawia, że ustalenie jej rzeczywistej wysokości w postępowaniu karnym nie jest możliwe. Wobec tego spełnione zostały przesłanki określone w art. 46 § 2 k.k., pozwalające na orzeczenie nawiązki. Sposób i okoliczności czynu oskarżonej, a zwłaszcza fakt, że prowadzona przez nią działalność charakteryzowała się niewielkim zakresem, oferowane przez nią przedmioty, mimo identyczności podrobionych znaków towarowych ze znakami zarejestrowanymi, mogły być z łatwością odróżnione od oryginałów, co wynika z ich niskiej jakości, miernego gatunku materiałów, braku metek i dbałości o szczegóły wykończenia, prowadzą do wniosku, że osłabienie wizerunku marki i renomy przedsiębiorstwa, a także zdezorientowanie konsumentów, wystąpiły w minimalnym stopniu. Należy też mieć na uwadze, że działalność oskarżonej, na co wskazywało miejsce jej prowadzenia i jakość oferowanych produktów, skierowana była do klientów, którzy nie stanowią potencjalnych konsumentów odzieży i galanterii wysokiego gatunku, co wyklucza ustalenie, jakoby działanie oskarżonej skutkowało osłabieniem popytu na produkty pokrzywdzonych spółek. Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu, nawiązki w wysokości po 400 złotych spełnią swoją funkcję kompensacyjną, przynajmniej w części pokryją bowiem poniesione przez pokrzywdzonych straty. Ich orzeczenie nie będzie przy tym stanowić dla oskarżonej zbyt daleko idącej dolegliwości, nie są one bowiem nadmiernie wygórowane, w związku z czym zastosowanie tych środków kompensacyjnych nie narusza przepisu art. 56 w zw. z art. 53 § 1 k.k. Nadto nawiązki stanowiąc będą w stosunku do oskarżonej wzmocnienie reakcji karnej, uwydatniające sprawcy materialną nieopłacalność popełniania czynów zabronionych, w rezultacie przyczyniając się do realizacji celów zapobiegawczych kary. Na marginesie zaznaczyć należy, że orzeczenie nawiązki nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu przez pokrzywdzonych niezaspokojonych części ich roszczeń na drodze postępowania cywilnego. Pełnomocnik C. S. nie wnosił o naprawienie szkody, a jedynie o zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Wobec skazania oskarżonej, na mocy art. 44 § 1 k.k. w zw. z art. 306 § 1 ustawy Prawo własności przemysłowej, Sąd orzekł obligatoryjny przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci towarów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi. Wszystkie z tych rzeczy stanowiły przedmioty nieoryginalne, zatem winny ulec przepadkowi poprzez ich zniszczenie, aby nie funkcjonowały już w obrocie.

Co do kosztów:

Na zasadzie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonej wydatki na rzecz oskarżycieli posiłkowych (...) S.A., L. M., B. (...)p.A., Burberry (...), C. C., D. & G. S.r.l., (...) S.A., G. V. S.P.A., T. L. LLC, (...) P./ (...) Company L.P. oraz C. S., tj. wydatki z tytułu ustanowienia w sprawie jednego pełnomocnika w wysokości po 1200 złotych, wynikającej z § 11 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 w zw. z § 11 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 z dnia 2015.11.05), albowiem pełnomocnicy wymienionych oskarżycieli posiłkowych złożyli wnioski w tym zakresie. Zaznaczenia wymaga, że od ponoszenia tych kosztów oskarżona nie mogła zostać zwolniona, albowiem żaden z przepisów kodeksu postępowania karnego nie daje podstawy do zwolnienia oskarżonego od kosztów procesu, z wyjątkiem kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Mając na względzie, iż oskarżona obecnie zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej i utrzymuje się wyłącznie z emerytury, Sąd na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił ją w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

sek:

- 1) odnotować uzasadnienie
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy adw. P. P.
- 3) kal 14 dni